

ОСНОВНО ВЈЕРОВАЊЕ БОЖИЈЕ ЦРКВЕ

Садржај

Бог Отац, Исус Христос и Свети Дух	Страна 01
Ријеч Божија	Страна 03
Сотона Ђаво	Страна 04
Човјечанство	Страна 05
Гријех и Божији Закон	Страна 06
Жртвовање Исуса Христа	Страна 07
Три Дана и Три Ноћи	Страна 08
Покајање	Страна 09
Крштење Водом	Страна 11
Дан Субота	Страна 11
Пасха	Страна 12
Празници Божији	Страна 14
Божије Хране Закон	Страна 15
Војна Обавеза и Рат	Страна 17
Обећање Абрахаму	Страна 18
Божија Намјера За Човјечанство	Страна 19
Црква	Страна 20
Десетак	Страна 21
Васкрснуће	Страна 22
Повратак Исуса Христа	Страна 24

Бог Отац, Исус Христос и Свет Дух

Ми вјерујемо у једног Бога, Оца, вјечно постојећег, ко је Дух, једно персонално Биће са великом интелигенцијом, знања, љубави, правде, силе и ауторитета. Он, кроз Исуса Христа, је творац неба и земље и све што је на њему. Он је извор живота и Један о коме живот овиси. Ми вјерујемо у једног Господа, Исуса Христа из Назарета, који је Ријеч и који вјечно постоји. Ми вјерујемо да је он Месија, Христос, свети Син живог Бога, зачет Духом Светим, рођен у људском тијелу од невине Марије. Ми вјерујемо да је кроз Њега Бог створио све што је створио, и да без њега ништа није створено. Ми вјерујемо у Дух Свети као Дух од Бога и Христа. Дух Свети је сила од Бога и Дух вјечног живота. (2. Тимотију 1:7; Ефесцима 4:6; 1. Коринћанима 8:6; Јован 1:1-4; Колашанима 1:16).

Ми вјерујемо да је Бог владар свемира, постојећи свемогућ изнад свега осталог. Бог је Дух (Јован 4:24), постоји у једном друкчијем царству од живих бића, који су у тијелу. Наше разумјевање и схватање о Богу, стога, је засновано на Божијем откривењу нама кроз његове написане ријечи, Библију.

Библија открива Бога као "Оца" и Исуса Христа као Његовог "Сина". Разлика између њих двојице је без увјетна, од самог почетка Божијег откривења (1. Мојсијева 1:1), гдје је Јеврејска ријеч *Елохим* употребљена (Елохим је множина Јеврејске ријечи за Бога, Елохим). Ту је постојао договор између Њих из самог почетка, како се то види у примјеру 1. Књиге Мојсијеве, гдје се именица на *нас* односи на Елохим.

Стари Завјет указује на Бога Израилева, који назива сам себе ка "ја сам" и "Господ Бог... Абрахама... Исака, и Јакова" (2. Мојсијева 3:14-15). (Ријеч Господ потјече од Јеврејске ријечи *Yhwh* Јехова). У Јовану 8:58, Христос успоређује себе као "ја сам". Ово је исти Бог који је извео Израил из Египта и пратио их кроз пустињу а који је касније познат у Новом Завјету као Исус Христос (1. Коринћанима 10:4). Обадва Стари и Нови Завјет садрже изјаву више него једну особу у Божанству (Псалм 110:1), за примјер, које је наведено у Дјелима 2:29-36). Нови Завјет означава ову двојицу као Бога Оца и Исуса Христа Сина (1. Коринћанима 8:6). Син се такођер зове Бог (Јеврејима 1:8,9).

Исус Христос се зове "Ријеч", које је "био с Богом" у почетку и такођер је означен као "Бог" (Јован 1:1-2). Он је створио све ствари (стих 3, 10) и на крају је постао тијело и живио је међу људима (Јован 1:14). Он је такођер назван "Прво рођени међу многим браћом" (Римљанима 8:29). Људи имају дивно погодну могућност да уђу у фамилију Божију (Римљанима 8:14,19; Јован 1:12; 1. Јованова 3:1-2).

Однос између Ријечи и Оца је много јасно означена у Новом Завјету кад "је Ријеч постала тијело" (Јован 1:14; Филиплјанима 2:5-11) откривајући Оца својим ученицима (Матија 11:25-27), био је жртвован за опроштеље наших гријеха и сада је опет поново прослављен од Оца (Јован 17:5).

Нови Завјет описује јединство између "Оца" и "Сина" али ипак чини јасну разлику између њих двојице у неколико записа (Јован 20:17; Римљанима 15:6). Читамо у Ефесцима да је Бог "саздао све све кроз Исуса Христа" (Ефежанима 3:9; Јеврејима 1:1-3). Сродство између Оца и Сина показује Божији праведан и вјечан пут живота. Отац је стално волио Сина, и Син је стално волио Оца (Јован 17:4,20-26). Слога између Оца и Сина је један изражај истог ума и намјере, коју је Исус

Христос тражио од Оца да донесе међу његове сљедбенике, с Њин и с Оцем (стих 20-23).

"Бог" који је у Бублији може се односити или на Оца или (Дјела 13:33; Галатима 4:6), Исуса Христа Сина (Исаиа 9:6; Јован 1:1,14) или обоје (Римљанима 8:9), односећи се на садржај записа. Сила и ум који излазе од Бога зове се Дух Божији или Дух Свети (Исаиа 11:2; Лука 1:35; Дјела 1:8; 10:38; 2. Коринћанима 1:22; 2. Тимотију 1:7). Свети Дух Божији није нигдје означен као трећа особа у једном тројству, већ је стално означен као сила Божија. Дух Свети даје се људима који се покају и крсте (Дјела 2:38) да служи као искрена плаћа вјечног живота (2. Коринћанима 1:22; Ефежанима 1:14).

Бог жели да га ми упознамо тако да можемо имати повјерење у Њега и да га волимо. Он је открио много о Себи кроз имена с којима је Он радио вјековима. Ова имена нам откривају да Бог има врховну интелигенцију, силу, слави и мудрост; да Он садржи подпуну праведност, савршеност и истину; да Он посједује небо и земљу; да је Он бесмртан и достојан свих похвала. Бог је наш набављач, доктор, браник, штит, савјетник, учитељ, законодавалац, судија, сила и спаситељ. Он је вјеран, милостив, племенит, стрпљив, милостив, праведан и сажалив. Бог чује наше молитве, чини уговор са нама, је једно уточиште у невољи, даје нам знање и жељу да нам даде вјечност коју можемо дијелити вјечни живот с Њиме.

Ријеч Божија

Ми вјерујемо да Записи, обоје Стари и Нови Завјет су Богом дати и Његов подпун изражај човјечанству. Записи су надарени у мислу и ријечи, непогршиви у оргиналном писму; је врховни и коначни ауторитет у вјери и животу и јесте темељ свег знања (2. Тимотију 3:16; 2. Петрова 1:20-21; Јован 10:35; 17:17).

Стари и Нови Завјет су уједињени у открићу Божијег плана за спасење и извшење тог плана у људској историји. Цјелокупна Библија открива да дјело Божијег милостивог посредовања је да доведе човјечанство у вјечни живот Његове фамилије. У записима разних књига Библије, ауторска властита персоналност, стил и рјечивост изражава се у начину како је написана. Кад су је писали, писали су је тако јер су покренути Духом Светијем (2. Петрова 1:21). Тако је Бог утјеццао и упућивао ум Својих слуга, ипак дозвољавајући им слободу изражаја док су писали књиге као Ријеч Божију.

Свети Записи су једини темељ знања и истине коју су Исус и апостоли употребили као основни извор за учење Божијег пута к спасењу. Прво и најглавније, Исус Христос поставио је примјер следења записа као крајњи ауторитет записа у Хришћанском животу. У успјешном супростављању искушењу Сотони, Христос је рекао, "Не живи човјек о самом хљебу, но о свакој ријечи која излази из уста Божијих" (Матеј 4:4 примјер наведен у Лука 4:4; 5. Мојсијева 8:3). Христос је наводио друге записе за вријеме Његове борбе против заједничког непријатеља, ђавола (Матија 4:7-10).

Христос је онда одпочео Своју ранију службу наводећи записе и објевивши, "Данас се изврши ово писмо у ушима вашим" (Лука 4:16-21). У Јовану 10:35, Христос је рекао да "Писмо се не може покварити".

Он се односио на запис као један активни, ауторитетски избор у Његовом животу (Јован 7:38,42). Ништа није одвратило Христа од Његова фокуса на записе-ни чак издаја, нити распеће (Јован 13:18; 17:12; 19:28; Матеј 27:46; Псалм 22:1; 31:5; Лука 23:46).

Апостоли су слиједили примјер Христов. Срж Хришћанске вјере, доктрине и понашања продужило се са изражајем кроз записе. Васкрснути Исус Христос пренијо је Своје перонално искуство својим ученицима када је Он "Отворио ум да разумију писмо" (Лука 24:32, 34, 45). То је било кроз Записе да су сљедбеници учили све народе, као што је то био примјер са Етиопскоим ушкопљеником (Дјела 8:26-32).

Павле, незнабожачки апостол, употребио је ауторитет Записа са постављањем питања, као овакво "Што Записи кажу?" (Римљанима 4:3; 11:2; Галатима 4:30). Други пут, Павле је потврдио свој став са изјавом "Јер писмо говори", или сличне изјаве (Римљанима 10:11; Галатима 3:8,22; 1. Тимотију 5:18). Јасно је, да је Стари и Нови Завјет писан за обоје и Јевреје и незнабожачке Хришћане.

Ту је једна чврста повезаност између Старог и Новог Завјета (Матеј 4:4; 2. Тимотију 3:15-16). Нови се ослоња на и умножава Стари Завјет (Матеј 5-7). Историја показује да су само Стари Записи постојали за вријеме службе Христове и ранијих десетогодишњица апостолског рада били су Стари Записи.

Читајући, слушајући и радећи Божију Ријеч је главна карактеристика Божијег народа (Лука 8:21ч 11:28). Божије Ријечи чине вјеру у једне особе животу (Римљанима 10:17; Колашанима 3:16). Бог очекује од свог народа да марљиво учи Његове Ријечи редовно због разумјевања, за персоналну поуку и да чувају себе од безбожног друштва (Дјела 17:11; Ефежанима 6:17; 1. Јованова 2:14; Псалм 119:9). Учвршћујући Божије Ријечи обезбеђује једном одбрану вјере (1. Петрова 3:15). Свети Записи нам помажу да будемо мудрији на спасење у Христу Исусу (2. Тимотију 3:15).

Библија је пуна бескрајних примјера за наш свакодневни живот (Јеврејима 4:12). Павле, док је био у затвору, опоменуо је Тимотија, да се Ријеч Божија не веже (2. Тимотију 2:8-9).

Црква Божија одржава мандат да се ослања на Божију Ријеч у њој намјери истине. Како је изражено у 2. Тимотија 3:16 Божија надахнута Ријеч упоставља доктрину, одбацује грешке, употребљује поправљање и даје упуства. Истина Библије не само да учи и води Његов народ, већ исто освећује или одваја Његову Цркву (Јован 17:17). Библија служи као важан алат у Божијем односу са Његовом Црквом "Да је освети очистивши је купањем воденијем и ријечи" (Ефежанима 5:26).

Сотона-Ђаво

Ми вјерујемо да је Сотона једно духовно биће који је непријатељ Богу и Божијим дјецима; Сотони је била дата управа над свијетом за одређено вријеме; Сотона је заузео људство у одбацивању Бога и Његовог закона; Сотона влада путем обмане уз помоћ групе демона који су побуњени анђели, духовна бића који слиједе Сотону у његовој побуни (Матеј 4:1-11; Лука 8:12; 2. Тимотију 2:26; Јован 12:31; 16:11; Откривење 12:49; 20:1-3,7,10; 3. Мојсијева 16:21,22; 2. Коринћанима 4:4; Ефежанима 2:2).

Сотона је противник Бога, као доказ чак и у значају његова имена у обоје Јеврејском и Грчком. Он се супроставља Богу без престанка и у свакој могућности. Он мрзи на Божију намјеру, нарочито кад Бог ради са људима да их укључи у своју фамилију. Такођер, он не воли жива бића. Он је заводљивац и оптужитељ браће (Откривење 12:9-10). Он је убица и лажов и отац лажи (Јован 8:44). Он је опасан као Лав који риче тражећи да кога прогута (1. Петрова 5:8).

Сотона није обични противнк. Он је неизмјерно досјетљив и лукав заводљивац чији је бескрајни циљ да оповргне спасење човјечанства са заводењем њих, водећи их у страну, мамећи их у гријех и окрећући их против Бога (Галатима 6:11-18; 2. Коринћанима 2:11; Лука 8:12).

Сотона мора да се придржава одређеног овлаштења од Бога (Јован 1:12; 2:6). Јова наводи такођер примјер Сотонског оптуживачког става и јасно га описује као једну специјалну персоналност и обично биће. Он је дошао код Исуса Христа као обично биће са намјером да га искуша (Матеј 4:1-11). Он влада као бог овога свијета коме ће доћи крај на седмој и посљедној труби кад ср Христос врати (1. Коринћанима 15:52; 1. Солуњанима 4:16; Откривење 11:15). А онда ће бити пуштен на једно, кратко вријеме на крају Миленија (Откривење 20:3).

Како је год Сотонско дјеловање ограничено од Божије воље, његово вријеме такођер је ограничено. Он је сада "бог овога свијета" (2. Коринћанима 4:4; Јован 12:31). Он ће бити уклоњен и свезан кроз Миленијску управу Месије, онда пуштен на кратко вријеме на крају 1000 година (Откривење 20:1-3,7,8). Сотона неће престати да постоји али ће бити "учињен беспомоћан" од Месије (Јеврејима 2:14). Ријеч преведена "уништити" у овом стиху може често значити "бити бескористан" или "беспомоћан".

Сотона је створен као анђеолов високог положаја и власти (Језекија 28:14-16). У Исаиа 14:12 он се зове Луцифер, које други стихови тумаче као "Звјезда Даница", "Сјајна Звјезда" или "Јутрања Звјезда". Он је једном зван "помазани керуб" и јесте представљен чак евидентно имајући најмање исти положај са Михајлом, арханђелом (Јуда 9). Он је створен префектно и безгрешно, али је на покон изабрао пут гријеха и побуне (Језекија 28:12,15,17). Једна трећина анђела отишла је за његовим упуством, како је то доказано од Исуса Христа (Откривење 12:4; Лука 10:18). Он и анђели који су се побунили са њиме (демони) покушали су да збаци Бога али су били побјеђени и збачени су доље (Исаиа 14:12-15; 2. Петрова 2:4). Краљевство Сотоне сада је описано као тама, а не свјетло (Лука 22:53; Ефежанима 6:12; Колашанима 1:13).

Под само условом, Ђаво и његови демони могући су да заузму и контролишу жива бића и чак животиње (Матеј 8:28-33; 9:32-34). Сотона је сам ушао и

контролисао издајника Јуду (Лука 22:3). Христос, чији ауторитет је већи од Сотонског изгонио је демоне за вријеме његове службе на земљи и такођер овластио друге да то раде (Марко 16:17).

Сотона има нека друга имена и описују га која означавају неке његове прљаве улоге, карактеристику и дјела. Неки су од ових Таво, Аполон, Абогон, Белал, Билезебаб, велика аждаја и принц владар свијета.

ЧОВЈЕЧАНСТВИ

Ми вјерујемо да је човјек створен по изгледу Божијему са намјером да постане дијете Божије, учесник свете природе. Бог је створио човјека у тијелу, који је материјалне саджине. Жива бића живе од духа живота, и смртни су, предмет корупције и распадљивости, без вјечног живота, изузев као дар од Бога под Божијим условом и кондицијом који су изражени у Библији. Ми вјерујемо да је Бог ставио пред Адама и Еву избор вјечног живота кроз послушност Бога или смрт кроз гријех. Адам и Ева подлегли су искуству и нису послушали Бога. Као резултат, гријех је ушао у свијет, и, кроз гријех, смрт. Смрт сада влада над човјечанством зто што су сви грешни (1. Мојсијева 1:26; 2. Петрова 1:4; Јеврејима 9:27; 1. Коринћанима 15:22; Римљанима 5:12; 6:23).

Прво поглавље свете Библије открива да је Бог створио човјека по свом обличју (1. Мојсијева 1:26-27). Човјечанств је било створено са стварно великим потенцијалом. Будућност човјечанства је та да буду дјеца фамилије Божије (1. Јованова 3:1-2; 2. Петрова 1:4; 2 Коринћанима 6:18). Карактер свемогућег Бога је префектан. Он је природено добар и не може да гријешу. Чак ни Бог који је свемогућ, не ствара префектан карактер у људима једноставно желећи тај резултат. Постизање карактера захтјева свјесне одлуке слободног избора узимајући одговорност да управља свој или њезин живот заснован на знању што је морално право а што је морално погрешно. То такођер захтјева једну одлуку да се изабере што је добро а одбацити што је зло.

Када су прво створени, наши први родитељи, Адам и Ева, примили су живот ограниченог времена, физички опстанак. "И створи Господ Бог човјека од праха земаљског, и дуну му у нос дух живота; и поста човјек душа жива" (1. Мојсијева 2:7). Јеврејска ријеч (*nephesh*) преведена као "душа" у 1. Мојсијевој 2:7, је употребљена у првом поглављу прве књиге Мојсијеве четири пута односећи се такођер на животиње (1. Мојсијева 1:20, 21, 24, 30) преведено је као "тијело" у фрази "мртво тијело" у 4. Мојсијевој. Првом човјеку касније је речено "Са зноја лица својега јешћеш хљеб, докле се не вратиш у земљу од које си узет; јер си прах, и у прах ћеш се вратити" (1. Мојсијева 3:19). Библиска књига мудрости позната као Књига Проповједника садржи овакво потицање "Све што ти дође на руку да чиниш, чини по могућности својој, јер нема рада ни мишљења ни знања ни могућности у гробу у који идеш" (Књига Проповједника 9:10). Жива бића су смртна, предмет старости и распада. Жива бића немају бесмртност у једној форми "душе". Они су без вјечног живота. Једна Библиска молба каже: "Каква је корист од крви моје, да сиђем у гроб? Хоћели те прах славити или казивати истину твоју?" (Псалм 30:9).

Божија је жеља да даде сваком живом бићу вјечни живот као члану своје фамилије. Вјечни живот није нешто што се може заслужити. Ипак, Бог неће дати

свој драгоценни дар било коме који се не покори Њему и Његовом закону (1. Коринћанима 6:9-10). У Библији, вјечни живот у Божијој фамилији зове се спасење. Бог нам открива, кроз свете надахнуте Записе, да спасење није нешто аутоматски дато сваком живом бићу. Он ће ставити овај благослов само на оне који докажу својом вољом да га слушају (Откривење 21:7-8). Бог није дужан да нас сачува за увјек као Своју дјецу, уживајући живот у духовном царству, али ми знамо да је Бог љубав (1. Јованова 4:8). Стога, због несебичности, ставом и бриге о нама, Он је поставио план у коме жива бића могу добити спасење, највећи могући благослов који један вољени творац може дати (Лука 12:32).

Када је Бог створио прва жива бића, Адама и Еву, он им је дао приступ к дрвету живота, симбол вјечног живота (1. Мојсијева 2:9; 3:22). Он им је рекао да не смију јести плод са дрвета знања добра и зла, које је било симболично људском избору, изузетно од Бога, да одлучи што је добро а што је зло. Он их је упутио да не пркосе Његовој датој наредби и, тако чинећи, гријешити (1. Мојсијева 2:9,16-17). Гријех води у смрт (стих 17; Језекиља 18:4,20; Римљанима 6:23). Сваки гријех штети карактер ономе који то чини. Чинити гријех штети обадвоје појединца грешника и друштво опћенито.

Адам и Ева били су слободни избирачи који, под утјецајем Сотоне преступили су Божију јасну заповјест (1. Мојсијева 3:1-6). Прво живо биће тако је одпочело да живи начином супротно вољи Њиховог вољеног Творца, Стављајући себе под казну смрти, о којој их је Бог упозорио унапред. Ни једно живо биће изузев Исуса Христа, Сина Божијега, који је живио безгрешним животом (Јеврејима 4:15; Приче 7:2). Уз пркос људском гријеху, Божији коначни план за човјечанство није био сметен. У својој свезнајућој мудрости, Бог је дао могућност кроз коју жива бића могу да се помире са Њиме (Јован 3:16-17). Жива бића још увјек могу да постигну тај божанствени карактер који је предходни услов за примање Божијег најљепшег дара вјечног живота као Његова дјеца (1. Коринћанима 15:22; Галатима 2:20). Изузев уручења оног што је Бог одредио, смрт влада над човјечанством за то што су сви згријешили (Римљанима 3:23).

Гријех и Божији Закон

Ми вјерујемо да је гријех преступ закона. Закон је духован, праведан, свет и добар. Закон означава Божију љубав и заснован је на два велика принципа на љубави према Богу и љубав према ближњем своме. Јесте непромјењљив и везан. Десет Заповјести јесу 10 предмета Божијег закона љубави. Ми вјерујемо да кршењем било које од ових заповјести доноси на особу казну смрти. Ми вјерујемо да овај основни духовни закон открива пут к правом животу и да је само могући начин к радости, миру и љубави. Сва туга, невоља, пометња и казна долази на основу прекршаја Божијег закона (1. Јованова 3:4; 5:3; Матеј 5:17-19; 19:17; 23:37-40).

Ми вјерујемо да је Бог створио жива бића да напакон постану чланови Његове фамилије, одређени да наслиједу вјечност и да живе у складном односу с Њиме и као један с другим кроз вјечност (Јеврејима 2:6-13). Дјелећи вјечност с Богом, ми такођер морамо дијелити Његове мисли, слагати се са Његовим приступом, прихватити Његов начин пут живота и цјенити и држати Његову вриједност како је то изражено у Његовом закону (Филипљанима 2:5-13). Божије написано

откриће човјеку, Свети Записи, откривају ово важно знање нама кроз Његов закон и науку (2. Тимотију 3:15-17). Овај начин темеља и основа је за вјечно сродство које Бог жели да има са нама. Стога то је обавезно да било ко тражи овај коначни однос са Богом слуша упутства Божијег закона како је речено у Његовим Ријечима.

Гријех, пресуп закона, био је заведен од људи у Врту Едемском. Сотона је лагао Адаму и Еви поводом дрвета знања добра и зла (1. Мојсијева 3:4; Јован 8:44). Опречно Сотонском заводљивом пророчанству, Адам и Ева су умрли. Као њихови потомци, ми сви дијелимо заједнички услов смртности (Јеврејима 9:27). То није случај да је гријех свеопште присутан код свих бића (Римљанима 3:23), већ је повезано са смрти и уздржавање од Божијег дара, вјечног живота (Римљанима 6:23).

Продирљива природа гријеха и смрти је доказана са људским настојањем да омаловажи и не водржава Божији закон (Римљанима 8:7). Сама обмана често слиједи ово одсуство од Божијег праведног вођства (Јеремија 17:9; 10:23). Уплив Сотоне је без поговора у овом узрок, обоје директно (Ефежанима 2:1-3) и индиректно кроз оне које он заведе (Коринћанима 11:13-15). Постајући противник Бога кроз своју властиту побуну, Сотона је потајно увукао њудство у своју борбу, пошто су сви грешни, и у додатку тој посљедици на људство, је са опредељењем против Бога (1. Мојсијева 39:9; Псалм 51:4).

Преступајући једну од Божијих заповјести је гријех (1. Јованова 5:7), али који зна добро чинити и не чини, гријех му је (Јаков 4:17) или повредити једног савјест (Римљанима 14:23). Тако исто, гријех је заробљавајућа сила од које нам је потребно одкупљење и спасење (Римљанима 7:23-25). Ми смо неспособни да донесемо овај одкуп сами по себи (1. Петрова 1:18-19). Пошто гријех у било којој форми доноси одвајање од Бога (Исаија 59:1-3; Ефежанима 4:17-19) и коначну смрт ни једна количина послушности следећи овакав поступак не може да спречи њезин ефекат, чак и ако је послушност очевидна. Само искрено и праведно жртвовање Исуса Христа може на ослободити (Јеврејима 2:14-15) и измирити нас са Богом.

Кроз опроштење гријеха, омогућено од Божије милости (Римљанима 3:24), Хришћанин налази слободу у послушности Божијег закона (Јаков 1:21-25). Рађе него бити покорен гријеху са непослушношћу, ми служимо Богу са послушношћу и идемо путем који Бог налаже, да би били вођени у вјечни живот у Његово Царство са Њговим драговољним и незаслуженим даром (Римљанима 6:16-23). Вратити се у један прошли живот гријеха који се не може опростити је добровољно одбацити жртвовање Исуса Христа, кроз кога је опроштење гријеха омогућено (Јеврејима 6:4-6). Овај гријех описан је од Христа као "хуал на Духа Светога" (Матеј 12:31) свјесно одбацујући силу и власт Божију. Кда свако живо биће буде имало пуну могућност за спасење, они још увјек непокајани биће уништени (Откривење 20:14-15) тако испуњавајући пуну казну гријеха, друга смрт.

И ако је свака особа одговорна за свој гријех (Јеврејима 18:4,20) Сотона ђаво је означен као заводитељ човјечанства и један подпуно одговоран за вођење човјечанства у гријех (Откривење 12:9; 20:1-3).

Жртвовање Исуса Христа

Ми вјерујемо да је тако Богу омиљео свијет беспомоћних грешника да је Он дао Свога једнороднога Сина, који је, кроз све предмете искушења као што смо и ми, живио без гријеха у људском тијелу. Тај Син, Исус Христос, умро је као жртва за гријехе човјечанства. Његов живот, пошто је Он творац свега човјечанства, је од великог значаја више него цјелокупно човјечанство. Његова смрт је, стога, довољна да плати казну за сваког живог бића гријех. У плаћању ове казне, Он је учинио могућим, односећи се на Божији план за сваку особу и за цијело човјечанство, да имају њихов гријех опроштен и да буду ослобођени од смртне казне (Јеврејима 4:15; 9:15; 10:12; Јован 1:18; 3:16; Колашанима 1:16,17,22; 1. Јованова 2:2; 4:10; Ефежанима 1:11; Откривење 13:8).

Исус Христос је главни предмет Хришћанства. Опроштење гријеха и коначан дар вјечног живота су приступачни само кроз Његово жртвовање. Ми смо помирили са његовом смрти али смо спашени са Његовим животом (Римљанима 5:10). Записи описују Исуса Христа употребљујући неколко важних положаја, убрајајући: Ријеч (Јован 1:1), наш Спаситељ (1. Јованова 4:14), наш Поглавар Свештенички (Јеврејима 9:11), наш Господ (Откривење 22:21), Син Божији (Откривење 2:18; 1. Јованова 5:5), наша Пасха (1. Коринћанима 5:7), Син Човјечији (Откривење 14:14), Краљ над Краљевима и Господ над Господарима (Откривење 19:16).

Христос је наш спаситељ и коначна жртва за гријех. И ако је Он био светац, Исус је постао живо биће да умре за гријех човјечанства (Филипљанима 2:5-7). А умањенога малијем чим од анђела видимо, који је умро за гријех (Јеврејима 2:9). Као Син Човјечији, Он је могао окусити искушеље људског живота (Јеврејима 4:15) да боље искуси са нама као наш милостиви Поглавар Свештенички (Јеврејима 2:17). Христос као наш Спаситељ дао је Свој живот тако да ми можемо живјети. Он је умро једном страшном смрти, као наша Пасха, да би ми могли схватити тежину гријеха и величанствени значај Његова жртвовања, које је учињено за свако живо биће.

Исус је живио префектним животом и стога није заслужио смртну казну. Ипак, Он је био одређен од постања свијета да умре (Откривење 13:8). Чак, кроз Христово префектно жртвовање за гријех, био је оптуживан да је реметио Божији закон више него један пут примјера. Он никада није прекршио Божији закон. Ми прихваћамо Његово жртвовање као важно за наше спасење. Док ми удешавамо наш живот по Исусу Христу ми "узимамо свој крст" и слиједимо Њега (Лука 14:27), које обухваћа једну вољу патње и прогнанства како је Он дао примјер (1. Петрова 2:19-23). Ми се захваљујемо Богу Оцу давајући Свога Сина Исуса Христа да буде тако праведна жртва за цијело човјечанство (Јован 3:16).

Сав је гријех опроштен по покајању и признању Христовог жртвовања. Опроштај гријеха захтјева величанствено жртвовање-смрт Исуса Христа. Његово распеће више од 2000 година било је потребно за Божији план одкупљења и спасења.

Са разумјевањем овог главног вјеровања ми можемо бити сигурни да је наш гријех очишћен. Ми можемо продужити у нашем Хришћанском животу са повјерењем, знајући да кроз жртвовање Исуса Христа ми можемо бити помирили са Оцем. Као резултат тог помирења, ми можемо постићи сродство са нашим

Оцем који даје наду и увјерење за нашу будућност. Ми можемо гледати у напред за вјечни живот у Царству Божијему као један дар од Божије милости због жртвовања које је Христос драговољно дао за свију нас.

Три Дана и Три Ноћи

Ми вјеријемо да је Отац васкрснуо Исуса Христа из мртвије док је његово тијело лежало три дана и три ноћи у гробу, тако чинећи бесмртност могућом за смртног човјека. Он је онда отишао на небо, гдје Он сада сједи на десној страни Бога Оца као наш Поглавар Свештенички и заступник (1. Петрова 1:17-21; 3:22; Матеј 12:40; 1. Коринћанима 15:53; 2. Тимотију 1:10; Јован 20:17; Јеврејима 8:1; 12:2).

Један од многих драматичних, охрабрујућих и духовних догађаја свих времена било је васкрснуће Исуса Христа. Бог Отац васкрснуо је Свога једнороднога Сина, Исуса Христа, који је био убијен и стављен у гроб изван Јерусалима. Његова смрт, дозвољену од Оца а добровољно пристао сам Исус Христ (Јован 10:17-18) тако плаћајући за сав гријех свих живих бића који ће вјечно живјети, под условом да се они искрено покају од својих гријеха. Његова смрт била је преодређена од Оца и Ријечи од самог оснивања свијета као један важан дио за спасење човјечанства (1. Петрова 1:20).

Бог, у Својој властитој праведности, милости и љубави, тако омогућио свим живим бићима опроштење гријеха (послије покајања и вјеровања) да буду помирени са Њиме с крвљу Христа као Јагњета Божијега (Матеј 26:28; Откривење 12:11). Али смрт Исуса Христа није била крај ствари. Ми смо измирени са Богом са Исусовом смрти, али ми смо спашени са Његовим животом (Римљанима 5:10).

Само кроз Христово васкрснуће у вјечност ми само можемо имати једног Спаситеља, који, као Поглавар Свештенички, заступа нас пред Оцем (1. Тимотију 2:5; Јеврејима 4:15-16; Римљанима 8:26-27). Само зато што је Исус Христос васкрснуо из мртвије да ли жива бића имају било који разлог само да вјерују у јеванђеље о Царству Божијему или само да вјерују да могу бити спашени од вјечне смрти (1. Коринћанима 15:14-19). Његово васкрснуће дава људима једну основу за живу наду да ће они, моћи наслиједити вјечни живот (1. Петрова 1:3).

Исус је разјаснио обе чињенице и детаље Свог васкрснућа као само један свети знак Својој генерацији да је Он био "већи од Јоне" и "већи од Соломона" и да ће Његова порука повести Његове слушатеље на покајање (Матеј 12:39-42). Он је рекао да ће Он бити три дана и три ноћи-вријеме од 72 часа (Јован 11:9-10; 1. Мојсијева 1:5)- у дубини змље (гробу), исто као и Јона што је био три дана и три ноћи у утроби рибе (Јона 1:17). Свакуд, Он је говорио да ће Он бити "убијен и да ће послије три дана васкрснути опет" (Марко 8:31).

Питање од заједничког прихваћања и вјеровања поводом распећа и васкрснућа је то да ту нема три дана и три ноћи између Петка послије подне и Недјеље у јутро. Ми вјерујемо да важност Записа као и историских записа воде до закључка да је Исус умро у Сриједу послије подне, био је на брзину стављен у гроб Јосипа Ариматеја укратко по заласку сунца тог истог посљеподнвља (у вече на годишњу Суботу, први дан Бесквасних Хљебова; Јован 19:30-31,42; Марко 15:42-46) и био васкрснут од Оца укратко пред сам залазак сунца у Суботу, три

дана и три ноћи послије када је био стављен у гроб, тачно онако како је Он рекао.

Ово разјашњење се слаже са детаљима нађеним у Записима. То не захтјева један присиљен наступ од три дана и три ноћи између Петка вече и Недјеље ујутро рано са шпекулацијом дјелова дана и ноћи. То наводи случај жене и миродије, наведене у Марку 16:1 и Лука 23:56. У првом наводу, вјерне жене послушно су се одмориле за вријеме светог времена и послије спремиле миродију. У другом наводу, жене су припремиле миродију и послије су се одмориле за вријеме светог времена.

Ови наводи доведени су у склад са разумјевањем да су ту била два периода светог времена за вријеме те седмице у питању. Исус је био разапет на Пасху (Матеј 26:18-20; 1. Коринћанима 5:7) која је била дан припремања (Марко 15:42) за први годишњи Свети Дан по Јеврејском календару, први дан Бесквасних Хљебова. Жене су чекале док је тај дан прошао, онда су купиле и припремиле миродију, онда су се одмориле на Божији седмични Суботњи дан, и онда су се упутиле на гроб да би помазале миродијом Исусово тијело рано у Недјељу ујутро. Оне су посјетиле гроб послије светих Субота (множина) те седмице (која је оригинално Грчки у Матеју 28:1 како би требало бити преведено) Годишња Субота (годишњи Свети дан такођер се зове, "Субота" 3. Мојсијева 16:31; 23:24) била је у четвртак, а седмична Субота била је Субота. Када су оне стигле на гроб рано у Недјељу, оне су нашле гроб празан и чуле су изјаву анђела да је Исус жив и да није ту (Марко 16:6).

Једна значајна количина историских и записних доказа указују на А.Д. 31 као годину када је Христос био разапет и васкрснут. Међу овим значењима за А.Д. 31 распећа је такођер Данилово пророчанство о долазећем Месији (Данило 9:24-26; Јездра 7) као и једно пажљиво разматрање три миљоказа: вјеројатни дан Исусова рођења, Његове године када је почео службу и раздобље времена Његове службе.

Почетак календара Јеврејског мјеста и Пасхе у А.Д. 31 Средом, и Исуса Христа смрт на тај дан испуњава Његову улогу као праведно Јагње Божије (1. Коринћанима 5:7). Следећи дан, Четвртак, био је света (годишња) Субота. Тога Четвртка, поглавар свештеничи и Фарисеји искали су од Пилата да добију одобрење да запечете Исусов гроб (Матеј 27:62-66). Касније, у Недјељу, васкрснути Исус ишао је путем према Емаусу и разговарао са двојицом својих ученика, који су разговарали о свим догађајима који су се догодили, спомињући и Четвртак посјећен од водећих Фарисеја Пилату (Лука 24:13-14,20). Они су споменули да на данашњи дан, Недјељу, била су три дана од када све ово догодило (стих 21).

У кратком садржају, ми вјерујемо да је Исус Христос, Јагње Божије, умро за наше гријехе на Псху, био упопан за три дана и три ноћи (72 часа) и да је онда био васкрснут, и послије једног времена био је са својим ученицима, и отишао на небо да сједи код Оца на десној страни, изнад свих других сила, славе и части (Ефежанима 1:19-23).

Покајање

Ми вјерујемо да сви који се искрено покају од њихових гријеха у пуној предности и жељној послушности Богу, и који с вјером прихвати Исуса Христа као свог властитог Спаситеља, опрашта му се гријех са дјелом свете милости. Таква особа је оправдана, опроштена од казне гријеха и може да прими дар Духа Светога, који дословно живи у њему и снабдјева га светом љубави која по себи може одржавати закон и произвести праведност. Они су крштени са Духом у тијело Христово, које је права Црква Божија. Ми вјерујемо у једну искрену промјену живота и става. Само они који посједују, и који су вођени, Светијем Духом су Христови (Дјела 2:38; 3:19; 5:29-32; 2. Коринћанима 7:10; Јован 14:16-17; 1. Коринћанима 12:12-13; Филибљанима 2:3-5).

Покајање од мртвијех дјела наведено је у Јеврејима 6:1 као један дио основе која коначно води к једном праведном и вјечном животу. Исус је указао на важност покајања када је Он два пута рекао да "ако се не покајете, сви ћете тако изгинути" (Лука 13:3,5). Бог захтјева да се сви покају (Дјела 17:30; 2. Петрова 3:9).

У првом записаном говору Новог Завјета Цркви, Петар је рекао народу да се "покају" (Дјела 2:38). Покајање има много дубљи значај од само рећи жао ми је или само показати грижу савјести за једнога прошлост (2. Коринћанима 7:8-11). Искрено покајање обухваћа једно признање наше природе и супростављање Богу (Римљанима 8:7). То захтјева промјену, један подпуни заокретај у једнога животу, једна промјена не идући путем овог свијета већ ићи путем Божијим (Исаиа 55:7-8; Дјела 26:20). То је подпуна предаја и жеља послушности, заснована на познању онако као Бог жели да ми живимо.

Покајање почиње са нашом вицом к Богу за опроштење наших гријеха и наше признање Исуса Христа као персоналног Спаситеља. То није одлука заснована на осјећајима само, и ако је осјећај стварно најважнији дио тога (Дјела 2:37), већ једна одлука за искрену послушност Богу кроз вјеру у Исуса Христа. Христова праведност постаје наша кроз вјеру у Њега (Филибљанима 3:8-9; Римљанима 8:1-4). Покајање није једноставно покоравање једној вјери или једним правилима. Повјерење у Бога и Његов пут водећи једнога да ради у складу с Његовом вољом и такођер изражавати рад праведности (Јаков 2:17-26). Искрено побожно покајање није нешто што особа може сама учинити, то је дар Божији (2. Тимотију 2:25). Он нас води на покајање (Римљанима 2:4).

Покајање је главни дио промјењљивог поступка. Како је Петар продужио у свом првом предавању: "Покајте се, и да се крстите сваки од вас у име Исуса Христа за опроштење гријеха; и примићете дар Духа Светога" (Дјела 2:38). Ми се требамо покајати од гријеха, што је преступ Божијег закона (1. Јованова 3:4). Покајање иде пред крштењем.

Послије покајања и крштења, Божији Дух је дат једној особи полагајући руке на главу (2.Тимотију 1:6). Дух Свети сада нас води да идемо Божији путем (Римљанима 8:14). Сада ми имамо љубав од Бога који нас покреће да држимо Божији закон (1. Јованова 5:3). Прави Хришћани имају Свети Дух (Римљанима 8:9) и настоје да живе као што је Христос живио (1. Јованова 2:6).

Покајање обихваћа обоје тугу и радост. Покајање води у радосну и вјечну слогу са нашим вољеним Богом, нашим Творцем и даваоцем живота. Покајање упућује наш видик на љубав и мисли Божије и опроштење гријеха учињено

могућим са жртвовањем нашега Господа и Спаситеља, Исуса Христа. Покајање је потребно за одбацивање "старца" и постати дио фамилије Божије (Ефежанима 4:20-24). Исус је рекао: "Покајте се, и вјерујте јеванђеље" (Марко 1:15). Очекивати да будемо један дио Царста Божијега је стварно разлог весела!

Одмах послје божанственог покајања, један треба да се крсти и да прими дар Духа Светога (Дјела 2:37-38), тиме очистити прошли гријех (Римљанима 3:25). Послје долази живот вођен Божијим Духом, растући у милости и знању, рађајући плод доносећи искреност у светости и праведности (2. Петрова 3:18; Матеј 13:23; 2. Коринћанима 7:1).

Покајање мора бити непрекидно, свакако. То није само један пут борба у животу вјереника. Обраћена особа мора продужити са борбом против гријеха у његовом или њезином животу (1. Јованова 1:8-10; 2:1). Његова људска нарав остаје кроз цијели живот и бори се против његова ума, водећи ка гријеху (Римљанима 7:17,20,21). Један жели да слуша Бога. Љубав Божија у тој особи (Римљанима 5:5) потврђује праведан пут Бога и жели слиједити тај пут, али такођер и схватити слабост тијела (Римљанима 7:12-25).

Бог не осуђује вјеренике (Римљанима 8:1) све док год они остају у покајничком ставу за побједу гријеха (Откривење 2:7,11,17,26; 3:5,12,21). Обраћена особа продужује кроз покајање и вјеру да се ослони на жртвовање Исуса Христа да покрије његов гријех у овом дугом животном процесу побјеђивања.

Крштење Водом

Ми вјерујемо у обред крштења у води са зароњавањем подпуног тијела у воду послје покајања. Са полагањем обадве руке, са молитвом, вјереник прими Свети дух и постаје дио Духовног тијела Исуса Христа (Матеј 3:13,16; Јован 3:23; Дјела 2:38; 8:14-17; 19:5-6; 1. Коринћанима 12:13).

.....

Јован Крститељ завео је крштење покајања, заснован на концепту опроштења гријеха (Матеј 3:1-6; Марко 1:4-5). Исус Христос био је крштен од Јована (Матеј 3:13-17), не зато што треба да се крсти или да буде опроштен од гријеха, већ као примјер својим сљедбеницима кроз све вјекове. Ријеч крштење је једноставно енглезовано из Грчке ријечи **баптизо**, које значи "заронити". Са означањем, онда, само са библиским начином крштења је једно подпуно зароњавање у воду. Јован Крститељ изабрао је специјално мјесто у Јордан Ријеки за његово крштавање зато што је било довољно дубока вода на том мјесту (Јован 3:23).

За Хришћанина, обред крштења је веома важно. У једном поступку, Христове смрти, погреб и васкрснуће је опомена уму вјереника и повезано је са његовим или њезином властитим симболом "смрти" и "васкрснућа" из "воденог гроба" да иде у новину живота (Римљанима 6:3-6; Колашанима 2:12-13). Такођер наслеђено у симболу је обећање вјеренику будуће васкрснуће у Царство Божије. Опроштени грешник изрони из воде крштен да живи нови живот у Христу, ослобођен од смртне казне учињене са гријехом. Крштење водом симболично је опрало ваш гријех. У овом смислу, крштење једно споља је признање вјереника унутрашње намјере да дозволи и преда свој или њен живот Богу и Његовом путу (Ефежанима 4:20-24).

Крштење, које је наређено, мора да слиједи вјеру и покајање (Дјела 2:37-38; Марко 16:16). Истински симбол крштења сам од себе показује вољу да "закопа"

стари гријешни живот (Римљанима 6:11). Наше признање кривице и потребе Исуса Христа да нас спаси од посљедице гријеха је од великог значаја. Ово покајање је карактерисано са промјеном срца и става и засновано је на персоналној вјери у, и једну подпуну обавезу према Исусу Христу и Богу Оцу (Лука 14:25-33; Колашанима 2:12). У крштење треба ући само зрела особа да подпуно схвати и цјени цијелог живота потребне обавезе. Библија не дава никакав знак да је крштење одређено за дјecu.

Крштење је пропраћено са молитвом и полагање руку. Ово је један дио поступка са који ми примамо дар Божијег Духа (Дјела 8:14-18). То је кроз Дух Свети да Христос живи у Хришћанима (Јован 14:16,17,23; Галатима 2:20). Кроз овај поступак, вјереник је постављен у духовно тијело Христа (1. Коринћанима 12:12-13), доносећи радост на небу (Лука 15:7).

Заповјест коју је дао Исус Христос Својим сљедбеницима укључујући власт да крсте вјеренике (Матеј 28:18-20). Тако сви који дођу до покајања кроз позив од Бга (Јован 6:44) траже крштење за опроштење гријеха, слиједећи примјер и упуство Исуса Христа.

Дан Субота

Ми вјерујемо да седми дан седмице је Субота Господа Бога нашега. На овај дан нам је заповјеђено да се одморимо од нашег физичког посла и да служимо Богу. Слиједећи поуку и примјер Исуса, апостола и Новог Завјета цркве (1. Мојсијева 2:2-3; 2. Мојсијева 20:8-11; 31:13-17; 3. Мојсијева 23:3; Исаиа 58:13; Јеврејима 4:10; Марко 1:21; 2:27-28; 6:2; Дјела 13:42-44; 17:2; 18:4; Лука 4:13).

.....

Субота је створена и стављена у страну за човјека од самог стварања. Бог је благословио и посветио седми дан, и на тај дан Он се одморио од свега Свог рада. Субота је била дан послје стварања првог живог бића, одређено вријеме за човјека да има увиђај на блиско персонално сродство са својим Творцем (1. Мојсијева 2:2-3).

Субота је такођер створена и одвојена за човјека од самог стварања за директну корист нама. Исус Христос је Господ Суботе, тиме вјечно повезује Творца самога са овим светим временом (Марко 2:27-28). То је много важно вријеме да удуби и прошири човјеку побожност као и сродство с Богом. Кад ми престанемо да тражимо наше задовољство у то вријеме, ми онда налазимо задовољство радећи што одговара Богу (Исаиа 58:13-14). Бог је дао упуство поводом одржавања Суботе у 2. Мојсијевој 20:8-10 човјек треба "Сјећај се дана од одмора да га светкујеш". Човјек се сјећа и посвећује Суботу са богослужењем и одмором на седми дан. Кад Хришћани слиједе овај узрок, они слиједе примјер њихова Творца и сјећају се онога којих је створио.

У 5. Мојсијевој 5:12-15 Бог је опетовао потребу одржавања Суботе. Он је разјаснио да се на Суботу треба сјећати не само на Творца, већ да је Он Један који изводи из ропства (види такођер Лука 4:18-19). Стари Израиљ сјећао се како је био изведен из физичког ропства из Египта. Хришћани се сјећају да су ослобођени духовног ропства и ослобођени кроз Исуса Христа (Римљанима 6:16-18).

2. Мојсијева 31:13-17 показује да Субота је један знак између Бога и Његова народа што сачињава један вјечни уговор. Ово је у додатку к упуству дат на стварању и у Десет Заповјести. То се треба одржавати свето као опомена онима

позванима од Бога да је Он Једини који их је одвојио и да су они дјеца Божија. Кад се Исус врати на земљу и успостави Царство Божије, Субота ће бити редовно одржавана као средство богослужења и служиће се Њему.

Истини да је Субота дан одмора остала за човјечанство (Јеврејима 4:9) је потврђена кроз живи примјер Исуса Христа (Лука 4:31) и Његових слѣдбеника послје Његове смрти и васкрсења.

Павле је учио незнабожце Суботом (Дјела 13:42-44), одржавајући обадвоје закон Божји и примјер Христов. Куд год је Павле ишао он је учио Суботом, као што му је био обичај, и успостављао Цркве које су одржавале Суботу (Дјела 17:2; 18:4). Нигдје се не може наћи записан примјер апостола или примјер Новог Завјета Цркве да показује и најмањи примјер у промјени и учењу који су примили од Христа.

У додатку, Субота се осврће уназад на стварање и опомиње човјека на свог Творца. У садашњости, она опомиње оне који одржавају седми дан светим да је Бог Један који их је одкупио из гријеха. Коначно, Субота такођер гледа у будућност за повратак Исуса Христа и успостављање Царства Божијега, гдје ће бити прави одмор за цијело човјечанство (Јеврејима 4:4-10).

Пасха

Ми вјерујемо у одржавање Новог Завјета Пасхе у вечер на 14 Абиба, на годишњицу смрти нашег Спаситеља (3. Мојсијева 23:5; Лука 22:13-14).

Када је Исус успоставио симбол Нове Пасхе хљеба и вина, и Он је казао за вино "Ово је моја крв новог завјета" (Матеј 26:28; Марко 14:24). Чисто показује да Пасхин обред који ми требамо одржавати је једног Новог Завјета (Нови Тастамент) одржавања. Такођер, Исус је персонално означио овај значајни обред (Лука 22:19) као "ова Пасха" (стих 15) и одржавана је на исти дан одвојен у страну у 3. Мојсијевој 23 за годишње одржавање на 14 Абиба односећи се на Јеврејски календар.

Исус је сам одредио вријеме Новог Завјета Пасхин обред у вечер пре Његове смрти. Павле је потврдио да ми то требамо одржавати "У исто вече у које је Он био издат" (1. Коринћанима 11:23-26; Лука 22:14-20; Јован 13:1-17)-на почетку 14 Абиба. Исус је специјално употребио име "Пасха" за ову специјалну успомену обреда (Матеј 26:18; Лука 22:8,15). Он је дао својим слѣдбеницима упуство поводом како, кад и гдје они требају припремити за овај нови начин приказивања смрти Месије (Лука 22:7-13).

Новог Завјета Пасха није само смрт "Јагњета Божијег". То је Његовом страдању (Лука 22:15). Ми требамо да се сјетимо цјелокупног жртвовања које је Он придонио-обадвоје Његову патњу и Његову смрт. Његова патња, смрт и погреб све се догодило на 14 Абиба. Симбол хљеба и вина замјенуло је жртвеничко јагње из Старога Завјета (2. Мојсијева 12) које је описивало врсту Исуса Христа.

Исус, као Јагње Божије, је "наша Пасха" (1. Коринћанима 5:7). Хљеб и вино представљају Његово подпуно жртвовање-Његову патњу и Његову смрт. Исусова смрт догодила се послје подне на 14 Абиба, али његова патња одпочела је вече раније прије Његове смрти док је Он још био са Својим ученицима. "И узевши Петра и оба сина Зеведијева забрину се и поче тужити. Тада рече им Исус `жалосна је душа моја до смрти'" (Матеј 26:37-38). Наш обичај као успомена на

Христову смрт као наше Пасхе почиње почетком 14-ог, у вече када је Исус издан, и одржавамо празник Бесквасних Хљебова са почетком 15 Абиба до краја 21-ог удоваљавајући упуствима датим у Записима. Библијски записи су јасни поводом тога, и ми немамо неприлике оцијенити тачан ред догађаја-Пасху слиједи празник Бесквасних Хљебова.

Пошто је Христос наша Пасха, хљеб и вино су опомена на Његову подпуну смрт. Као Јевреј, Исус Христос и Његови сљедбеници одржавали су Пасху цијелог живота. Али сада то постоји нови симбол Христос је показао свијим ученицима дубоки значај Пасхе кроз нови симбол и кроз Његову неизбјеживу патњу и смрт на 14, дан првога мјесеца.

Кад је рекао својим ученицима да пију вино, Исус је рекао, "Јер је ово крв моја новог завјета која ће се пролити за многе ради опроштења гријеха" (Матеј 26:28). Христос успоставши Пасхин симбол је повезана његовом улогом као "посредник новог завјета" (Јеврејима 12:24).

У свом жртвовању, Он је узео на Себе казну цијелог човјечанства грехе (1. Петрова 3:18). Кад ми узмемо хљеб и вино ми признајемо да је његово тијело и крв дата да покрије наш гријех. Кроз вјеру у жртвовање Исуса Христа ми смо измирени са Оцем. Измирење нам даје приступ к Оцу, омогућује нас да имамо приступ к Његовом пријестолу милости да нађемо помоћ кад нам је потребна (Јеврејима 4:16). То је због Његова жртвовања да ми можемо бити исцјељени духовно, физички (Исаија 53:4-5; Јаков 5:14). Кад ми узимамо хљеб, ми симболизујемо Христов живот у нама (Јован 6:53-54). Ми такођер показујемо наше јединство с Христом и са сваким чланом тијела Христова-цркве (1. Коринћанима 10:16) и као наша воља да живимо од сваке Ријечи Божије.

Исус је нама заповједио да држимо службу Пасхе у сјећању на њега (Лука 22:19-20). Павле је то рекао јасно у 1. Коринћанима 11:20-26 да Црква треба "бити заједно" да "једу овај хљеб и пију ову чашу". Сврха овог обреда је да се "објави смрт Господа док Он не дође"-омогућивши само један начин човјечанству да се измири са Богом Оцем. Павле нам је такођер рекао да смо ми само измирени са Богом Оцем кроз Исусову смрт-да смо ми спашени са Његовим животом (Римљанима 5:10).

Праће ногу је дио Пасхиног обреда заведено од Исуса. Послије свега дајући нам један персонални примјер како треба бити слуга перући ноге својим ученицима, Он нам је онда рекао, "Кад ово знате, благо вама ако га извршуете" (Јован 13:17).

Све три основе-праће ногу, хљеб и вино-су дио годишњег обреда одржаног од Цркве Божије. Овај обред се одржава једном сваке године, кратко по заласку сунца у вече кад започне 14 дан мјесеца Јеврејског календара, који је успостављен од Ријечи Божије.

Божији Празници

Ми вјерујемо у заповјеђено одржавање седам годишњих Светих дана који су дати старом Израилу од Бога; одржавани су од Исуса Христа, апостола и Новог Завјета Цркве; и биће одржавани од цијелог човјечанства за вријеме Христове хиљадугодишње управе. Ови свети дани откривају Божију намјеру спасења. (Колашанима 2:16-17; 1. Петрова 1:19-20; 1. Коринћанима 5:8; 15:22-26; 16:8; Јаков 1:18; 2. Мојсијева 23:14-17; 3. Мојсијева 23; Лука 2:41-42; 22:14-15; Јован 7:2,8,10,14; Дјела 2:1; 18:21; 20:16; Захарија 14:16-21.

Кад је Бог извео свој народ Израил из ропства Египатског, Он је заповједио да народ учествује у специјалном богослужењу за вријеме годишње жетве (2. Мојсијева 23:14-16; 5. Мојсијева 16:1-17). Бог је ово означио одржавање као Његове празнике, или "празници Господњи" (3. Мојсијева 23:2-4). Јеванђељска порука и Божији план спасења су обogaћени са разумјевањем да је физичка жетва храмбене љетине је примјер духовне жетве људи кроз Божији дар спасења кроз Исуса Христа (Матеј 9:37-38; Јован 4:35; 15:1-8; Колашанима 2:16-17).

Седам годишњих Светих дана су годишње Суботе. Оне су свети збор, или заповјеђено окупљање, Божијег народа. То су дани свети зато што су посвећени (одвојени побашка) од Бога. Он је заповједио свом народу да се окупе за богослужење и да уче о Њему и Његовом плану. Његова заповјест иде много дубље него богослужење само; то обухваћа дружење и радост заједно (3. Мојсијева 23:1-4; 5. Мојсијева 14:23-26; Немаја 8:1-12).

Новог Завјета Записи показује продужетак одржавања ових празника од Исуса Христа и нове Цркве. Исус је одржавао ове празнике, и нама као његовим сљедбеницима је речено да идемо онако како је Он ишао (Јован 7:8-14; 1. Јованова 2:6). Новог Завјета црква је основана на један од ових годишњих празника-Дан Духова-Духовдан (Дјела 2:1-4). Апостоли и сљедбеници раније Цркве продужили са овим празницима много дуго времена послје Исусове смрти и васкрснућа (Дјела 18:21; 20:16; 27:9; 1.Коринћанима 5:8). Павле је цјенио њихову важност и представљао их као непрекидну "сјенку" или као примјер великог догађаја у Божијем плану спасења које се треба још испунити (Колашанима 2:16-17). Он је такођер упутио збор у Коринту "за то га и празнујемо" (1. Коринћанима 5:8).

Кроз одржавање ових празника, Божији народ гледа на и опомињ се кроз године на рад Исуса Месије. То је кроз проповједање јеванђеља о Цраству Божијему и светог позива на нови пут живота (Јован 6:44) гдје видимо подизање Цркве као фамилије Божије. Кроз Христа као наш главни стуб, ми почињемо схваћати специјални значај иза годишњих празника.

Кроз ток ових седам годишњих празника је седам Светих дана, који су годишње Суботе. Ови Свети Дани су први и пошљедни дани Бесквасних Хљебова, Празник Духова, Празник Труба, Дан Очишћења, први дан празника Сјеница и Пошљедни Велики дан. И ако је Пасха празник, она није годишња Субота. План спасења како је откривен у Светим Записима чисто је описан у садржају ових седам годишњих празника.

- **Пасха** учи нас да је Исус Христос био без гријеха, и као право Јагње Божије, дао је свој живот тако да би гријех човјечанства био опроштен и смртна казна

уклоњена (1. Коринћанима 5:7; 1. Петрова 1:18-20; Римљанима 3:25). Пасха и ако се не одржава као као Свети Дан, јесте празник године.

- **Празник Бесквасних Хљебова** учи нас да смо позвани да одбацимо безакоње и да се покајемо од гријеха. Ми треба да живимо од сваке ријечи Божије и складно учењу Исуса Христа (1. Коринћанима 5:8; Матеј 4:4). За вријеме овог празника, квасац је симбол гријеха и, као такав, је уклоњен из наших кућа за седам дана празника (1. Коринћанима 5:7-8; 2. Мојсијева 12:19). Једући Бесквасни Хљеб ми описујемо живот искрености и истине, слободно од гријеха.
- **Празник Духова-Духовдан**, први плод, учи нас да је Исус Христос дошао да оснује Своју Цркву. Тај празник описује долазак Духа Светога и оснивање Цркве. Први плод су они којима ће се дати спасење на повратку Христа. Они су надахнути Духом Светијем, који ствара у сваком појединцу ново срце и нарав да живи по Заповјестима Божијим (2. Мојсијева 23:16; Дјела 2:1-4, 37-39; 5:32; Јаков 1:18).
- **Празник Труба** учи нас да ће се Исус Христос видљиво вратити на земљу на крају овог вјека. У то вријеме Он ће васкрснути оне свете који нису живи и у један пут ће промјенити оне свет који су тада још живи у бесмртна жива бића (Матеј 24:31; 1. Коринћанима 15:52-53; Колашанима 4:13-17). Овај празник слави успомену трубљења Трубе пред Његов долазак. Седам анђела са седам труба описани су у Откривењу 8-10. Христос ће се вратити кад затруби седма труба (Откривење 11:15).
- **Дан Очишћења** учи нас да је Исус Христос дао свој живот за очишћење гријеха цијелог човјечанства. То такођер показује вријеме када ће Сотона бити свезан за 1000 година (3. Мојсијева 16:29-30,20-22; Откривење 20:1-3). Овај дан описује нашег Поглавару Свештеничког, Исуса Христа, радећи очишћење од наших гријеха, што нас омогућава за измирење са Богом и приступ "у светињу над светињама" (Јеврејима 9:8-14; 10:19-20). Са постом на овај дан, ми се приближавамо ближе Богу. Христос је важан у овом поступку као наш Поглавар Свештенички (Јеврејима 4:14-15; 5:4-5) и као наша вјечна жртва за гријех (Јеврејима 9:26-28).
- **Празник Сјеница** учи нас кад се Исус Христос врати, ново друштво ће бити успостављено са Христом као Краљ над краљевима и Господар над господарима. Христос помогнут од светаца, поставиће своју власт на земљи за 1000 година (Откривење 19:11-16; 20:4; 3. Мојсијева 23:39.43; Матеј 17:1-4; Јеврејима 11:8-9). Управа под Његовим законом прошириће се из Јерусалима кроз цијели свијет да успостави једно нечувено раздобље мира и напретка (Исаија 2:2-4; Данило 2:35,44; 7:13-14).
- **Пошљедни Велики дан**, или осми дан, учи нас да ће Исус Христос завршити Своју бербу живих бића са васкрснућем свих живих бића из смрти и пружити спасење цијелом човјечанству који су умрли у прошлости и којима никада није бла пружена могућност за спасење (Езекија 37:1-14; Римљанима 11:25-27; Лука 11:31-32; Откривење 20:11-13).

Годишњи круг времена слављења празника и Светих Дана опомоње Христове сљедбенике да Он ради на Свом плану за понуду спасења од гријеха и смрти и даје дар вјечног живота за фамилију Божију цијелом човјечанству-прошлом, садашњем и будућем.

Божији Закон Хране

Ми вјерујемо да месо које се означено "нечисто" од Бога у 3. Мојсијевој 11 и у 5. Мојсијевој 14 не смије се јести.

.....

Записи откривају да је Бог створио велик број животиња различите врсте које су населиле нашу планету и даље је нагласио да су неке од тих животиња створене за специјалну сврху за снабдјевање хране човјеку (1. Тимотију 4:3). И ако Хришћани не морају да једу месо, вегетеријанство у својој различитој форми, ако се одржава као ствар вјерске потребе, је сматрано као духовна слабост (Римљанима 14:2).

Не постоји јасна изјава кад је Бог први пут поставио разлику између ових животиња које су означене "чисте" и оних које нису. Недостатак јасне заповјести по овој ствари не смије се узети као доказ да упуство није дато. Ту има неколико јасних заповјести у првим страницама Библије, али примјери који су наведени откривају да правило за право и погрешно су чисто разумљиви. За примјер, ту нема чисте заповјести против убиства прије Каинова убиства његовог брата Абела, али нико не може закључити да је убиство било стога прихватљиво прије овог дјела. 1. Књига Мојсијева може бити описана као књига почетка. Ова књига била је написана од Мојсије да обезбеди историски запис о свему што се догодило, а не као књига закона. Читаоц не би требао мислити да закон није постојао од самог почетка.

Прва изјава о записима поводом "чистих" и "нечистих" животиња може се наћи у 1. Мојсијева 7:2, када је Ноју заповјеђено да узме седам (или седам парова од) чистих животиња и само један пар од нечистих животиња. Када је Бог рекао Ноју да направи велики брод, Он је дао одређено упуство њене величине, састав и основу, ипак Бог није видио потребу да нареди Ноју која животиња је била чиста а која нечиста. Божије упуство и Нојев одазов чисто означава да је Ноје знао које су животиње чисте а које нечисте.

На крају великог потопа, Бог је рекао Ноју: "Што се год миче и живи са душом његовом, нека вам буде за јело, све сам вам дао као зелену траву" (1. Мојсијева 9:3). Ствар је била истакнута у следећем стиху та, и ако је мало људи остало живих, велике и опасне животиње биле су сачуване, Ноје и његова фамилија нису имали потребе да се боје ових животиња.

Стих 3 показује да су животиње требале бити од користи за човјека. Оне су предате под људску контролу у истом смислу као и зелено биље. Неко зелено биље је прикладно за јело, неко за градњу, неко је за украс и уживање, а неке су отровне од којих се може оболити и умријети кад се поједу. У истом смислу, неке животиње су корисне за храну, док друге снабдјевају вуну за робу, снагу за рад или заштиту од опасности. Гдје год су животиње споменуте у записима као један извор хране или повезаних са жртвама прије Горе Синаја, оне су непромјењљиво чисте животиње (1. Мојсијева 15:9-крава, коза, овца, грлица и голуб; 1. Мојсијева 22:13-овца; 2. Мојсијева 12:5-овца или коза). Закон о чистом и нечистом месу чисто потјече из Старог Завјета без разлога какву су улогу имали да играју са тим уговором.

Кад је Левитски систем био успостављен, то је онда било потребно да се суставно заведе један број ствари које су већ биле рађене кроз неко вријеме. Два навода у Записима, 3. Мојсијева 11:1-47 и 5. Мојсијева 14:3-21, говори јасно које

су животиње одвојене специјално за храну а које нису, додуше, ови наводи једноставно наводе обред тако дуго у назад у Левитском систему. Израз употребљен да означи ове животиње чије месо је прихватљиво за храну као чисто, док је израз употребљен за оне које нису добре за храну као нечисте.

Записи не откривају стварност зашто је Бог створио неких животиња месо добро за јело док од других месо није прихватљиво. Какав год да је разлог, Бог зна зашто и како је Он створио свако живинче, и Он одређује неке ствари добре за храну а друге да нису.

Различити Записи у Новом Завјету означавају да закон о чистом и нечистом месу било је одржавано од Исуса Христа и његових следбеника. Како су хитри били вјерске вође да окриве Исуса о кршењу њиховог тумачењу вјеског закона, ту нема нигдје записа да су они икад напали Њега и Његовој науци или не одржавању ових ствари. Ако би Он савјетовао о јелу нечистог меса, то би био један идеалан начин да би могли упрљати његов углед међу масама, пошто би они били ужасни на такву идеју. Исусове ријечи у често погрешно разјашњеном наводу у Марко 7 биле су разјариле вјерске вође, јер су они растумачили Његову изјаву онако како су то многи људи покушали да то растумаче данас. Употреба у Марко 7 као основу за јело нечистог меса је засновано на другој употреби граматике која је нађена у неколку Грчких записа.

Дјела Апостолска јасно описују раније Новог Завјета Цркву разумјевања о чистом и нечистом месу, и ако то није била права сврха иза овог виђења. Петар је примио виђење од Бога који га је упутио да однесе јеванђељску поруку нацијама и људима изван Јеврејске заједнице. За вријеме виђења, Петар је одбио три пута да узме нечисте животиње показане њему и питајући себе о значају виђења док год му Бог није рекао да је то било о људима а не о чистим и нечистим животињама. То је било откривено Петру да ни један човјек не смије се сматрати "поган или нечист" (стих 28-29).

Ово се поглавље завршава са давањем Духа Светога укућанима Корнилија као доказ да јеванђеље треба да крене у све нације (стих 44-48). И ако овај дио записа је био криво употребљен као дозвола за јело нечистих животиња, то јасно говори супротно. Овај случај догодио се неколку година у историји Новог Завјета Цркве, још увјек Петар је имао смисао да не једе нечисто месо, чак идући тако далеко супростављајући се да он никада "није јео нешто нешто што је погано или нечисто" (стих 14).

Павле је писао о створењима "која Бог створи за јело са захвалношћу вјернима и онима који познаше истину" и описао је ова створења као "јер се освећују ријечи Божијом и молитвом (1. Томотију 4:3,5). Ријеч употребљена за описвање ових ствари, посвећених, има двојно суознаку од бити одвојен у страну за нешто исто као да је намјерно одвојено за нешто. Чисте животиње су оне и да су јасно одвојене са Ријечи Божијом од свих остали животиња и могу бити за употребу човјечије хране. Месо тих животиња које су одређене као способне за храну треба да се узму са захвалношћу од оних који вјерују да знају истину.

Стога, Црква Божија учи уздржавање од нечистог меса засновано на горе-наведеним упуствима и примјерима.

Војна Служба и Рат

Ми вјерујемо да је Хришћанима забрањено у заповјестима Божијим да не смију узимати људски живот директно или индиректно и да ношење оружја је супротно овом основном вјеровању. Стога, ми вјерујемо да Хришћани не требају добровољно да се стављају у војну службу. Ако су присилно мобилисани у војну службу, ми вјерујемо да они требају одбити чистом савјешћу да не носе оружје и, по могућностима, одбити да дођу под војну власт (2. Мојсијева 20:13; Матеј 5:21-22; 1. Коринћанима 7:21-23; Дјела 5:29).

.....

Божији пут је пут љубави, жртвовања и дјелења (Римљанима 12:1,10). Упуство Божје појединцу поводом узимања људског живота изјављена је у Шестој Заповјести, која каже "не уби" (2. Мојсијева 20:13). Христос је поновио ову важност кад је Он рекао, "љуби ближњег свог као сам себе" (Матеј 22:39). Павле је рекао "Љубав не чини зла ближњему" (Римљанима 13:10). Исус је изјавио, "Царство моје није од овога свијета, кад би било од овога свијета царство моје, онда би слуге моје браниле..." (Јован 18:36). Божији духовни Израил није више састављен од 12 физичких племена. Народи свих нација су накалемљени на духовни Израил (Римљанима 9:1-8) и јесу дио духовног Тијела Христовог (Римљанима 2:25-29). Као Хришћани, ми смо изашли из таме, из моћи Сотоне у силу Царства Божијег (Дјела 26:28; Колашанима 1:11-13).

Ми сад имамо наше држављанство у рају (Филиплјанима 3:20). Ми треба да се такмичимо у дјелу Христову (1. Петрова 4:1,13-16). Христос није регаовао када је био ухапшен, и није пријетио када је мучен. Он је страдао радећи добро и издржао је патњу мирно због Његове воље да узадовољи Богу (1. Петрова 2:19,24). Он је учио ако се срдити на брата својег да то може навести у гријех (Матеј 5:21-22). Ми требамо волити наше непријатеље и чинити добро онима који нас не воле (стих 43-44). Ми се не смијемо освећивати; освета припада Богу (Римљанима 12:19).

Наша борба као Хришћана је у духовној арени (Ефежанима 6:10-20). Ми се не боримо против тијела (2. Коринћанима 10:3). већ против злих духова на високим мјестима (Ефежанима 6:12). Ми требамо бити добри духовни војници Исуса Христа (2. Тимотију 2:3-4). То је наше звање у животу. Као такав, један Хришћанин мора да се сретне и суочи у времену и сукобити са људским законом и законом свемогућег Бога. Када се то догоди, Хришћанин мора извршити Божији закон (Дјела 5:29; 1. Петрова 2:13-14).

У већини земаља, војска има своја властита правила, особа у армији није слободна да доноси одлуку што он или она могу да чине. Најпааметнији став дјела јесте спријечити сукоб кад се неко нађе у таквом положају, пошто је особа у армији предмет ауторитета и може се захтјевати да се узме људски живот. Павле нам каже да не будемо слуге човјека (1. Коринћанима 7:23).

Стога Божија Црква, помаже свјесно одбијање њених чланова да буду војници у војсци и рату.

Обећање Абрахаму

Ми вјерујемо у Божију бескрајну праведност. Та праведност је изражена Божијом вјерношћу у испуњавању свих обећања које је Он учинио Оцу вјерних, Абрахаму. Како је и обећао, Бог је умножио Абрахамово наслеђено потомство тако да је Абрахам дословно постао "отац" многих народа. Ми вјерујемо да Бог, како је и обећао, материјално благословио Абрахамово наслеђено потомство Исака и Јакова (чије име је послје промјенуо у Израил). Ми вјерујемо да Бог, кроз Абрахамово сјеме, Исус Христос, омогућава спасење доступљивим свему човјечанству без разлике на физичку лозу. Спасење није, стога, право по рођењу. Оно је слободно и приступачно свима који признају Бога, и они који се сматрају потомцима Абраховима јесу они по вјери, нашљедници по обећању. Ми вјерујемо и знамо да је Бог испунио и продужава да испуни физичко обећање учињено Абрахаму и његовој дјечи, и да он испуњава духовно обећање кроз Исуса Христа, јесте важно да се разумије порука и њена употреба у свијету (Псалм 111:1-10; Римљанима 4:16; 9:7-8; Галатима 3:16; 1. Мојсијева 32:28).

.....

Бог је учинио физичко и духовно обећање са Абрахамом. Физичко обећање обухваћа физичко богатство за његове потомке: "И учинићу од тебе велик народ, и благословићу те и име твоје прославићу" (1. Мојсијева 12:1-2). Ово физичко обећање садржи од земље и територије и другог физичког благослова (1. Мојсијева 12:7; 13:14-17; 15:18).

Ово физичко обећање било је формално пренешено на Абрахамово потомство. Прво оно је било пренешено на Исака (1. Мојсијева 26:1-4). Следеће је отишло на Јакова (1. Мојсијева 28:3-4,13-14). Онда је пренешено на Јосифа а онда на крају на Јосифива два сина Јефрема и Манасију (1. Мојсијева 48:15-19). Ради Израилева одласка у ропство, испуњење ових физичких обећања је одложено.

Израиљ је трпио под робовањем и Бог их је чуо. У својој вјерности, Бог је одлучио да изведе Израил из ропства да би извршио своје обећање Абрахаму. Исаку и Јакову тако да ће Абрахамови потомци бити физички благословени тако да би постали велики народ на земљи (2. Мојсијева 2:23-25; 6:7-8; 13:5; 5 Мојсијева 9:4-6).

Следеће, ми наилазимо на обећање физичког благослова кроз живот понуђеног Израилу. Под условом ако Израил буде слушао Бога и држао уговор онда ће примити овај благослов. У колико не буду одржавали уговорени услов, благослов ће им се одузети а проклетство ће заузети мјесто благослова (2. Мојсијева 19:5-6; 3. Мојсијева 26: 3-39; 5 Мојсијева 28:1:68).

Због Израилева и Јудина гријеха, благослов је био уклоњен. То је било кратко вријеме балгослова под неколико праведних царева. Али, због Божије вјерности, Он ће на покон благословити Абрахамове потомке са већм благослова. Потомци Јефрема и Манасије (Велика Британија и Америка) примили су тај благослов надмоћности са националном величином. Јефрем је постао друштво народа, а Манасија је постао једна богата велика нација. То је кроз ово двоје да се пророчанство Библије поводом Израилја испуњава (1. Мојсијева 48:16; 49:22-26).

Садржај обећања Абрахаму било је обећање спашења сваког човјека који ће постати Абрахамово сјеме (његови потомци). Кроз Абрахама све фамилије на земљи имаће приступ Божијем благослову (1. Мојсијева 12:3). Бог је потврдио то

обећања Абрахаму за то што је он одржавао Божије заповјести (1. Мојсијева22:18). Ово обећање Абрахаму није било ограничено само физичко, већ обухваћа и духовни плагослов пружен цијелом човјеланству. Павле је схватио да спасење није само за Јевреје или Израил, већ за цијело човјечанство. Њему је показано да се "сјеме" односи на Исуса Христа (Галатима 3:8,14-16).

Захарије на рођењу Јована Крститеља, прорекао је да ће се Бог сјетити завјета који је дао Абрахаму (Лика 1:69-72). Павле је записао да је Исус Христос дошао да потврди обећање дато оцима (Римљанима 15:8). Обећање спасења долази од Бога кроз Дух Свети као дио новог уговора приступачног нама кроз Исуса Христа смрт и васкрснуће. Дух свети је кључ ка "бољем обећању" које долази кроз "нови" и "бољи" уговор који је био заснован на бољем обећању (Јеврејима 8:6).

Апостолима је речено да чекају у Јерусалиму за ово боље обећање (Дјела 1:4,8). Они су чекали да приме печет Духа Светога "од обећања" које је била гаранција њиховог наслједства (Ефежанима 1:13-14). То је од Божјег Духа да ми можемо знати да смо ми дјеца Божија (Римљанима 8:9,14-17) и да смо Абрахамово сјеме (духовно) и наслједници спасења односећи се на обећање (Галатима 3:28). Ово обећање није учињено на расу, већ на Божји позив и појединачно покајање, без везе на расу или национално поријекло.

Божија Намјера За Човјечанство

Ми вјерујемо у Божију намјеру за цијело човјечанство да ће Он припремити оне које је Он позвао-и који изаберу један живот побјеђујући гријех, постижући праведан карактер и растући у милости и познању-да наслједне Божије царство и постану цареви и свештеници владајући са Христом по Његовом повратку. Ми вјерујемо да разлог због људског постојања је дословно да се роде као духовна бића у фамилију Божију (Римљанима 6:15-16; 8:14-17,30; Дјела 2:39; 2. Петрова 3:18; Откривење 3:5; 5:10).

.....

То је Божија жеља да сва жива бића постану чланови Његове фамилије у царству Божијем (2. Петрова 3:9). Као дио овог поступка, Бог сада у ово вријеме позива неке појединце да наслједне вјечни живот по повратку Исуса Христа на земљу (1. Коринћанима 1:26-28; Матеј 20:16; Јован 6:44,65), са другима који ће бити позвани касније. Ови одабрани прихватиће Христа као свог спаситеља, предати своју вољу Божијој вољи и настојати да побједе гријех у свом животу (Откривење 3:21).

Исус Христос је упоређен као "прворођени међу многим браћом" (Римљанима 8:14-17; Откривење 1:5-6; Колашанима 1:15-18). На васкрсењу по Христовом доласку "него знамо кад се покаже бићемо као и Он..." (1. Јованова 3:2). У то вријеме, они који су умрли у вјери биће васкрснути, и они који су тада живи у вјери промјенуће се. Обоје постаће духовна бића и чланови фамилије Божије (2. Коринћанима 6:18; 1. Коринћанима 15:42-53). Они ће онда служити са Христом на земљи као цареви и свештеници за вријеме Његове хиљадугодишње управе (Откривење 5:10; 20:4)

Краљ и свештеник су обадвије службе биле обављане од Христа. Он је Краљ над краљевима и Господ над господом (Откривење 19:15-16). Он је такођер наш Поглавар Свештенички (Јеврејима 3:1; 4:14-16; 5:5,6; 6:20; 7:24-28; 8:1-6; 9:11;

10:12). Други ће дјелити Његову одговорност, такођер као краљеви и свештеници, служиће под Њим да извршују Очево вољу (Откривење 5:10).

Они кји ће постати свештеници у Меленију биће одговорни за учење народа и да одлучују између "чисто и нечисто" један изражај који обухваћа значај да им се помогне у одлучивању добро од зла (Језекиа 22:26; 44:23-24). Као гласоноше од Бога, они ће учити закону Божијем и разјашњавати његов значај и употребу (Малахиа 2:7-9).

Једна одговорност краља у Старом Завјету је била да Пише Ријечи Божијг Закона и да га "чита док је жив" тако да он пажљиво одржава исти и да се не одваја од њега (5. Мојсијева 17:18-20). Они који су постављени свештеницима у Царству Божијему биће они који су дозволили Богу да напише свој закон на њиховим срцима и уму док су били жива бића (Јеврејима 8:10-11; Јеремија 31:33).

Као краљеви за вријеме Миленија, они ће учити Божијем путу живота људе који буду живјели (Исаиа 30:20-21). Они ће управљати Божијом влашћу у оним предјелима у којима Исус Христос им одреди одговорност. (Матеј 19:27-28; Лука 19:11-19). Они ће бити подпуно покорни Христовој вољи, исто као што је и Он подпуно покорен Очевој вољи (Јован 5:30). Као заједнички нашљедници са Христом, они ће помагати у науци и управи житеља на земљи (Откривење 5:10).

Божји велики план обухваћа цијело човјечанство. Велики Бјели Пријестол Суда, описан у Откривењу 20:11-13, открива да ће сва жива бића који су помрли без икаквог разумјевања или знања о том великом плану биће васкрснути и имати њихову праву могућност одкривену њима. Божји плам је опширан. Цијело човјечанство ће имати могућност да уче Божју истину и да се покају (1. Тимотију 2:4; 2. Петрова 3:9).

Они ће бити у времену послје Миленија када ће огромни број бића бити васкрснут из мртвих да приме своју могућност за спашење. Они који се покају и прихвате Христа као њиховог спаситеља примиће дар вјечног живота у Божијој фамилији, коначно постижући њихову Богом-дану будућност.

Црква

Ми вјерујемо да је Црква тијело вјереника који су примили и који се воде од Духа Светога. Права Црква Божија је духовни организам. Њено библиско име је "Црква Божија". Ми вјерујемо да је сврха Цркве да проповједа јеванђеље (добру вијест) о долазећем Царству Божијему свим народима као свједок, и да помогне измирење са Богом таквих људи који су сада позвани. Ми вјерујемо то такођер да је сврха Цркве Божије да ојача, чува и храни дјецу Божију у љубави и савјету нашега Господа Исуса Христа (Дјела 2:38-39,47; 20:28; Римљанима 8:14; 14:19; Ефежанима 1:22-23; 3:14; 4:11-16; 1. Коринћанима 1:2; 10:32; 11:16,22; 12:27; 14:26; 15:9; 2. Коринћанима 1:1-2; 5:18-20; Галатима 1:13; 1. Солуњанима 2:14; 1. Тимотију 3:5,15; Марко 16:15; Матеј 24:14; 28:18-20; Јован 6:44,65; 17:11,16).

.....

Ријеч Црква је преведена са Грчке ријечи *Еклесиа*, које је изведено из реченице *калео* (што значи "позвати") и са додатком *ек* (један предлог значења "из"). То значи тијело од народа који су "позвани из" исто као што је Израил био позван да изађе из Египта да се окупе пред Бога (Дјела 7:38). У првом Новог Завјета појави ове ријечи еклесиа, Исус је обећао да ће "подигнути (Своју) Цркву. То је

присуство Духа Светога у уму чланова (1. Коринћанима 2:12-13; Ефежанима 4:3-6) тако означавајући Цркву Божију као један необичан збор народа.

Црква Божија основана је на дан Духова-Духовдан послје одласка Исуса Христа. Бог је излио Свој Дух на ученике који су се били окупили заједно на тај дан у послушности Христове заповјести да остану у Јерусалиму (Лука 24:49; Дјела 2:1-4; 5:32). Кроз неколико дана, Бог је "сваки дан умножавао друштво онијех који су се спашавали" (Дјела 2:47).

Исус је рекао, "нико не може доћи к мени ако га не довуче Отац који ме посла" (Јован 6:44) ако "му не буде дано" од Оца мојега (стих 65). Стога, нико не може "ући" у Цркву. Већ Бог одпочне поступак водећи особу у покајање и крштење за опроштење гријеха и добије дар Духа Светога (Дјела 2:38) кроз који је особа стављена у Цркву.

Пошто је то обитовање присуства Божијег Духа који означава и уједињује Божији народ (1. Коринћанима 12:12-13), Црква је један духовни организам. Ефежанима 2:19-22 описује цркву као "свети Храм". Сваки поједини члан је такођер један "храм Духа Светога" (1. Коринћанима 6:19).

Исус Христос је жива Глава Цркве, који је често пута описан као "тијело Христово" (1. Коринћанима 12:27; Ефежанима 1:22-23; 4:12; Колашанима 1:18). Библија се позива на цијело Тијело Христово или на поједини збор као "Црква Божија" или "Цркве Божије" кад се односи на више зборова.

Исус је заповједио својим сљедбеницима да проповједају јеванђеље свијету (Матеј 16:15) и да науче све народе (Матеј 28:19). Исус нас је позвао из зла овога свијета (Јован 17:15-16) и одвоио нас је у страну са истином Божије Ријечи (стих 17). Он нас је такођер послао у свијет (стих 18) да проповједамо јеванђеље о Царству Божијему као свједоке (Матеј 24:14).

Проповједачки рад Цркве, уједињен је заједно доказом појединца Црквеног члана, имајући једну јаку поруку наде и уклоњање таме свијету (Филипљанима 2:15; Матеј 5:14-16). Чланови Цркве су Његов "специјални народ" (Титу 2:14; 1. Петрова 2:9) промјењени са обновом њихова ума кроз силу Божијег Духа Светога (Римљанима 12:2).

Црква такођер обезбеђује један заклон дружења (Дјела 2:42; 1. Јованова 1:7) охрабрење (Јеврејима 3:13; 10:24) и духовну храну (Ефежанима 5:29; Колашанима 12:4-28; Ефежанима 4:7-8,11-16). Ови дарови треба да се изражавају кроз њубав (1. Коринћанима 13:1-3). Волећи један другог успоставља једног члана вјеродостојност као сљедбеника Исуса Христа (Јован 13:34-35).

Библиско име за Цркву показује да је "Црква Божија" у Новом Завјету изражено 12 пута за Цркву Божију које је употребљено да би тако означило духовни организам као Божји народ, духовни Израил. Предходно са употребом изражене фразе са именом "Црква Божија" је чисто учвршћено у Записима. Ми читамо о "Цркви Божијој која је у Коринту" (1. Коринћанима 1:2; 2. Коринћанима 1:1), "Црква у Галатији (Галатима 1:2), и "Црква у Кенхреју" (Римљанима 16:1).

Исус је обећао да Његова Црква ника неће нестати (Матеј 16:18) и да је Он никад неће оставити и заборавити нас (Јован 13:5). Он је обећао да ће бити са Својим народом "чак до краја вијека" (Матеј 28:19-20), помагајући им да раде Његов рад. Кад се Христос врати на ову земљу да успостави Царство Божије, Његова ће Црква владати скупа са Њиме (Откривење 2:26; 3:21; 5:10; Данило 7:22,26-27), постајући учитељи и судије (1. Коринћанима 6:1-3).

Десетак

Ми вјерујемо у десетак као начин поштовања Бога са нашом битности и као значај служења Њему са проповједањем јеванђеља, бриге о Црквама, одржавање празника и помажући сиротињу (Приче 3:9-10; 1. Мојсијева 14:17-20; 1. Коринћанима 9:7-14; 4. Мојсијева 18:21; 5. Мојсијева 14:22-29).

.....

За "десетковање" (значи исто на обадва Јеврејском и Грчком "дати или узети десетак од") значи дати десетак од "свега рода" (5. Мојсијева 14:22) долазећи из једног производа, имања, или прихода, за сврху вјерског смисла. Разлог десетка је једно поштовано признавање Бога као Творца и Власника земље и свега на њој, укључујући и нас.

Према да је десетак постао један законит, или записани, закон под уговором Бога са Израиљем, он је био историски споровођен међу оним вјернима Богу чак и прије уговора. Абрахам, послје његове побједе над четири краља, дао је десетак од заробљене робе у рату Мелхиседеку, свештенику Бога вишњег (1. Мојсијева 14:18-22). Абрахам је очевидно схватио давајући десетак као праведан начин поштовања Бога са једним физичким добром. То је такођер важило да је Абрахам дао десетак Мелхиседеку, представнику Бога вишњег.

Абрахам је схватио значај подржавање обећања давањем десетка Богу. Он је у ствари "Власник неба и земље" коју је учинио својом побједом, и сав благослов, могућим. Бог нас опомиње кроз Библију, и народ Божји признаје, да све припада Богу (2. Мојсијева 19:5; Јову 41:11; Псалм 24:1; 50:12; Агеј 2:8). "Опомињите се Бога својега". Мојсија је рекао Израиљу, "јер ти Он даје снагу да добављаш благо" (5. Мојсијева 8:18). Десетак је тако, први и пошљедњи, дио поштованог признања Богу као наш извор опстанка, благослова и бриге.

Јаков је такођер слиједио примјер свога дједе Абрахама. Када је Бог понове потврдио њему своје обећање које је Он учинио са Абрахамом, Јаков је обећао Богу, "и што ми год даш, од свега ћу десетак дати теби" (1. Мојсијева 28:20-22).

Обавеза давања десетка касније је заведено у уговор са Израиљем као записани закон. Племена Левита, којима није било дато наслједство имања-власништво над земљи од које би Левити могли имати приход (4. Мојсијева 18:32, требали су да примају десетак пољопривредног производа као плата за њихову свештеничку службу народу, за узврат они су требали дати од годишњег Божијег прихода Арону (стих 26-28).

Како је вријеме пролазило, десетак је немарно занемарен у прошлодавној Јудеји, за који је Бог укорио народ са озбиљном опоменом (Малахија 3:8-10). Прекид десетка, Бог каже, јесте исто као пљачкење Њега, и народ је био као посљедица проклет. Ипак, Он је такођер обећао са обновом послушности у десетку спровести благослов од Њега тако изобилно да "неће (бити) мјеста довољно за примити га".

Неколико вјекова касније, Исус Христос јасно је потврдио давање десетка. "Тешко вама књижевници Фарисеји, лицомјери! што дајете десетак од метвице и од копра и од кима, а оставили сте што је најпретежније у закону: правду и милост и вјеру; а ово је требало чинити и оно не остављати" (Матеј 23:23).

Рађе него ухватити златну прилику за укидање давања десетка Исус је једноставно потврдио Своју вољу да се десетак у ствари треба давати, поред

искрене привржености другим "оптерећењима (духовних) ствари које су биле очевидно занемарене.

Како је десетак као дар у Израилу био даван племену Левита за њихово живљење служећи Богу, Црква у Новом Завјету снабђевала је новчану помоћ за свештенство да би обављали свој посао. Примјер за, и основа односећи се, ови примјери могу се наћи у Лука 10:1,7-8; 1. Коринћанима 9:7-14; 2. Коринћанима 11:7-9; Филиплјанима 4:14-18 и Јеврејима 7.

Из 5. Мојсијева 14, ми можемо закључити још две друге сврхе за десетак-посјета Божијих празника (3. Мојсијева 23; 5 Мојсијева 14:22-27), и за старање сиромашних (стих 28-29). Пошто ми вјерујемо у одржавања Божијих празника и вјерујемо у старање о сиромашнима и невољнима ми стога признајемо вржење овог поступка.

Данас Божија Црква продужује са учењем да је десетак свеопшти закон и да један који жели послушност овог закона изражава несебичност, дате природе нашег Творца и Снабдјевача.

Поводом употребе овог закона, то је дужност Цркве да учи народ да десеткује, али то је онда одговорност сваког појединца да послуша. Десетак је персонална ствар вјере између појединца и Творца. Ми учимо да било ко кад пристане да слуша Бога мора да га слуша на овом битном путу, али то није власт Цркве да настоји и регулише десетак-плаћања. Због економске земршености у данашњем друштву, Црква редовно прима многа питања поводом десетка, и ми настојимо да пружимо савјет скором на свако правило које се односи на Божију вољу и упуство.

Кроз десетак који излази из жеље и радосног давања (2. Коринћанима 9:6-8), ми обоје пошујемо Бога и помажемо физичку потребу за обављање Његова рада; проповједајући јеванђеље свијету и чинећи шљедбенике цијелог свијета (Матеј 24:14; 28:18-20). Он је направио правилан финансијски систем, који води бригу о потреби Његова рада, персоналну потребу за одржавања Његових празника, и бригу за потопру сиромашних.

Васкрсење

Ми вјерујемо да је само једна нада вјечног живота смртних бића која лежи у васкрсењу кроз обитовање Дуга Светога. Ми вјерујемо да на повратку Исуса Христа васкрсење у духовни живот узмеће мјесто над свима који су били Божије вјерне слуге. Ми вјерујемо да, послѣ Исуса Христа управе на земљи хиљаду година, да ће бити васкрсење у физички живот велике масе свих народа који су икад живјели. Ми вјерујемо да, кад сви људи добију могућност да опет живе физичким животом, па ако се они обрате, они ће такођер примити вјечни живот. Ми такођер вјерујемо да они који одбију Божију понуду спасења примиће вјечну смрт (1. Коринћанима 15:19, 42-52; Дјела 23:6; Јован 5:21-29; Ромљанима 6:23; 8:10-11; 1. Солуњанима 4:16; Језекија 37:1-14; Откривење 20:4-5; Јован 3:16; Матеј 25:46).

.....

Васкрснуће мртвих је једна основна доктрина која води у савршенство и вјечни живот (Јеврејима 6:1-2). Без васкрснућа Христа, не би било васкрснућа и наша би вјера била узалудна (1. Коринћанима 15:12-19), људи су смртни, без

надшљедства вјечности. Пошто човјек није способан да даде себи вјечни живот; стога је потребно једно васкрснуће.

Налазимо у 1. Коринћанима 15-ста да је васкрснуће нада цијелог човјечанства. Васкрснуће значи устати се или устати. Библиски, то се односи на подизање мртвих у живот понове. Записи уче да васкрсење свих "који су у гробу" (Јован 5:28) али постоји ред по коме ће сви васкрснути (1. Коринћанима 15:23). Библија открива да ће неки васкрснути у вјечни живот а неки да ће бити послати у вјечну смрт (Данило 12:2-3; Откривење 20:13-15).

Васкрсење је омогућено пошто Бог има моћ да даде живот. Бог кроз Ријеч, која је постала Исус Христос, дао је живот првом човјеку, Адаму. Он такођер има исту моћ да даде живот бићима по други пут. оба двоје Отац и Син имају живот у себи (Јован 5:26). Ова природна сила од Бога може да произведе оба двоје физички и духовни живот. Бог има моћ да васкрсне једног из гроба у физички живот или духовну фамилију (1. Коринћанима 15:35-38). Бог је доказао да Он има моћ да поврати у физички живот (Јован 11:43-44; Матеј 27:52-53) и у духовни живот (Матеј 28:6-7). Васкрсење је омогућено пошто је Исус Христос васкрснут (1. Коринћанима 15:20-22). Његово васкрсење као једног живог Спаситеља дава могућност спасења цијелом народу; човјечанство би помрло и нестало за увјек да није Христос васкрснуо (Римљанима 5:10; 1. Коринћанима 15:26,55).

Божји план за људско спасење је потребно васкрснуће свих оних који су помрли (Јован 5:28). Апостол Јован је навео три врсте васкрсења једно у вјечни живот (Откривење 20:4-6); једно у физички живот (стих 11-12); и једно у смрт у огњеном језеру (стих 13-15) (и ако ови стихови не спомињу васкрснуће специфично, непокајаних, који одбаце Божију понуду спасења, требаће бити васкрснути да би се бацили у језеро огњено). (Јован 5:29 је други важан стих за разумјевање Божијег плана. Ту су два васкрснућа споменута у овом стиху, али Библија се у ствари односи на три васкрснућа.

Прво васкрсење је названо тим именом:..."И цароваше с Христом хиљаду година...блажен је и свет који име дијел у првом васкрсењу; над њима друга смрт нема области, него ће бити свештеници Богу и Христу и цароваће с Њим хиљаду година" (Откривење 20:4-6). Ово васкрсење догодиће се на другом Христову доласку кад ће умрли праведници бити васкрснути у бесмртност (1. Коринћанима 15:50-52; 1. Солуњанима 4:14-17). ово се зове "боље васкрсење" (Јеврејима 11:35) пошто је то у бесмртност и владање са Христом за вријеме Миленија.

Друго васкрсење узеће мјесто на крају 1000-годишње управе Христа и светаца. "А остали мртваци не оживљеше, док се не сврши хиљада година" (Откривење 20:5). Ово васкрсење опширно је описано у стиху 12-ом "и видјех мртваце мале и велике гдје стоје пред Богом, и књиге се отворише; и друга се књига отвори, која је књига живота; и суд примише мртваци као што је написано у књигама".

Ово је васкрснуће у физички живот (Језекија 37:1-14). То ће обухватити огромну масу народа који су икад живјели-народ који никад није знао за Бога и Његову величанствену намјеру за њих. То ће бити узбуђено вријеме када ће коначно историја да се врати назат на полазну тачку живота (Матеј 11:20-24; 12:41-42). Овај ће народ имати другу могућност физичког живота или њихову прву могућност за спасење и величанствену бесмртност у Божијој фамилији.

Они ће имати довољно времена да се уче и напредују на Божијем путу живота. Искрено, Божји план обухваћа свакога. Он хоће да се сви људи спасе, и да дођу у познање истине (2. Петрова 3:9; 1. Тимотија 2:4).

Треће васкрсење догодиће се по завршетку Божијег плана за човјечанство. Ово ће бити васкрсење у физички живот свих оних који су одбили Божију понуду вјечног живота у прошлим вјековима-васкрснуће у смрт у језеру огњеном. "И ко се не нађе написан у књизи живота, бачен би у језеро огњено" (Откривење 20:14-15; Јеврејима 10:26-29; 2. Петрова 3:10-12).

Наш драги Бог даће свакоме могућност да има вјечни живот и жели да нико не погине. Али ако они одбију, казна је друга смрт, која ће скратити њихов живот много брзо и за вјечност (Малахија 4:1; Матеј 25:46).

Три васкрснућа откривају ред Божијег дивног плана и намјере за цијело човјечанство. И као што је људима одређено једном да умру, а по том суд (Јеврејима 9:27), али последице свега то ће бити васкрсење за свакога ко је икада живио.

Исуса Христа Повратак.

Ми вјерујемо у персонални, видљив, премилениски повратак Господа Исуса Христа да влада народом на земљи као Краљ над краљевима и да продужи Своју свештеничку службу као Господ над господарима. У то вријеме, Он ће сједити на пријестолу Давидову. За вријеме Његове 1000-годишње управе на земљи, Он ће успоставити све ствари и успоставиће Царство Божије за вијек вјека (Матеј 24:30,44; Откривење 1:7; 11:15; 19:16; 20:4-6; 1. Солуњанима 4:13-16; Јован 14:3; Исаиа 9:7; 40:10-12; Јеврејима 7:24; Јеремија 23:5; Лука 1:32-33; Дјела 1:11; 3:21; 15:16; Данило 7:14,18,27).

.....

"Идем да вам приправим мјесто, и кад отидем и приправим вам мјесто, опет ћу доћи, и узећу вас к себи да и ви будете гдје сам ја" (Јован 14:2-3). Повратак Исуса Христа као Краља над краљевима и Господа над господарима је једна истина често потврђена у Библији. То је стварност Светих Записа вјернима, како је то и написано у Старом и Новом Завјету (Матеј 24:30; Дјела 1:11; Откривење 1:7; 19:16; Исаиа 40:10; Данило 2:44; Михеј 1:3).

Стога, ми подпуно вјерујемо у персонални, видљиви премилениски повратак Господа нашега Исуса Христа. Његов повратак не ће бити у тајности (Матеј 24:30; Откривење 1:7). "Јер ће сам Господ са заповјешћу, с гласом аранђеловијем, и с трубом Божијом сићи с неба" (1. Солуњанима 4:16). Он ће учинити рат са краљевима земаљским, и побједиће их (Откривење 17:14) и донеће мир.

"Трубите у трубу на Сиону, и вичите на светој гори мојој, нека дркћу сви становници земаљски, јер иде дан Господњи, јер је близо" (Јоило 2:1). "И био је обучен у хаљину црвену од крви, и име се његово зове: Ријеч Божија. И војске небеске иду за Њим на коњима бијелијем, обучени у свилу бијелу и чисту" (Откривење 19:13-14). И Он рече "'Обратите се к мени свијем срцем својим и постећи и плачући и тужећи' И раздерита срца своја а не хаљине своје" (Јоило 2:12-13); "Ходите к мени сви који сте уморни и натоварени, и ја ћу вас одморити... јер је јарам мој благ, и бреме је моје лако" (Матеј 11:28-30).

Он ће сједити на пријестолу Свога оца (прадједову) Давида (Лука 1:32; Исаиа 9:7; Јеремија 23:5) и успоставиће Царство Божије на земљи вјечно (Откривење

11:15). За вријеме првих 1000 година управе, Христос ће завести вријеме одмора, вријеме кад се све поправи (Дјела 3:19,21). Он ће бити помогнут од светаца васкрснутих на Његовом доласку. Они ће постати бесмртна дјеца Божија (1. Коринћанима 15:50-53), васкрснуће и сретће га у облацима на небу (1. Солуњанима 4:17) и састаће се са Њиме као побједником земаљских побуњених народа и успоставиће Царство Божије (Откривење 5:10; 20:6) дивни сутрашњи свијет) Амос 9:13-14; Исаија 2:2-4; Мехија 4:1-3).

Исус Христос је дошао једном да узме гријехе многих и, како је обећао, појавиће се други пут (Јеврејима 9:28; Дјела 15:16-17; 1. Коринћанима 15:23). Царства овога свијета постаће царство нашега Господа Исуса Христа и Он ће владати ва вијек вјека (Откривење 11:15) и "свечи вишњега предузеће царство на вијек и до вијека" (Данило 7:18) са Њиме. "И ево Ја ћу доћи скоро, и плата моја са мном, да дам свакоме по дјелима његовијем" (Откривење 22:12).

Крај.